

ПАУЛИНА СТАНЧЕВА
ВТОРАТА ЗИМНА ИСТОРИЯ

chitanka.info

Къде се бяхме събрали, не помня. Може би, уморени от гоненица или от друга някоя игра, да сме почивали на Жаковите стъпала или в двора на Турското училище, където също имаше една мраморна площадка и от двете страни — бели мраморни стъпала. Помня, че седяхме амфитеатрално. Най-горе седеше Ставраки и се хилеше — не момче, а дявол! Но си го обичахме, че беше веселяк, че смехът му беше заразителен и доброто му настроение — неизменно. Всъщност той именно разказваше тази история. Между нас навярно имаше и нови деца, може би летовници, гости у комшии. Защото ние от тайфата знаехме „мотамо“, тоест дума по дума, тази история и отлично помнехме кое е истинското в нея, кое — Ставракиева измислица. Но всички слушахме с внимание.

— Сега е лято — започва той, — имайте предвид, че това, което ще ви разкажа, се е случило през зима. И то в такава зима, която и дядовците не помнят от своята младост още. Ден и нощ валеше, ден и нощ валеше и трупаше сняг и не какъв да е, а истински — на фъндъци. Улиците бяха затрупани, от двете им страни преспи, а керемидите — със сняг чак до върха на комините. Къде ли се криеха и свиваха бедните гларуси? И той не знае. Въобще беше една сериозна зима, бедствие за всички. Но, разбира се, за възрастните, които все трябваше да купуват коли с дърва за огрев, а за децата — неземно щастие. Такава игра със снежни топки падаше, такава търкаляне, че сме се връщали съвсем мокри вкъщи и ако не сме пили завчас горещ липов чай с мед, и ако не сме гълтали аспирина — мортус от простуда.

Точно така — дотук историята е съвсем както си беше в действителност. „Новите“ слушаха с внимание и зяпнала уста, а ние с одобрително клатене на главите.

Тогава той започна да описва шейната, която ми беше измайсторил баща ми. Невиждана. Приказна, с рисувани червени лалета отзад над седалката и цяла лакирана и блестяща, едно истинско чудо. Никое дете нямаше в махалата такава шейна, защото просто нямаше баща майстор като моя. Той я беше измайсторил миналата зима, но така и си остана в работилницата — сняг не падна през целия сезон. И аз често пъти подсмърчах около нея. Но както започна Ставраки, през тази зима снегът беше обилен „разкошен“, да ти се прииска пролет да не настъпва никога. Седя аз в шейната, облечена в бяло, от агнешка кожа палто, със сребърно калпаче на главата. А

истината беше, че и такава калпаче нямаше друго момиче. Не в цялата махала, не в целия Бургас, а може би и в целия свят. Дядо беше улучил веднъж със сачми на блатото една корнида — много красива блатна птица със сребърнобяла, лъскава и мека като коприна перушина на корема. Месото на корнидата не се яде, но затова пък дядо се сетил да я одере, да преработи и да изсуши кожата с перушината. И някакъв майстор-кожар, стар негов приятел, ми измайстори това почти сребърно калпаче с розова атлазена подплата. Аз много се гордеех с него. Пък и навярно ми приличаше, защото не исках да го свалям от главата си. Все казвах: „Студено ми е на ушите.“ А всъщност ушите ми стърчаха навън от калпачето.

Та с коженото палто и калпачето, седнала в лъскавата, с изрисуваните червени лалета шейна, аз съм била съвсем като принцеса.

Скарвали се момчетата кой да поеме въженцето и да ме води по улицата. И Соти посяга, и Ставраки посяга, но аз заявявам, че искам Жак. Той ми се струва най-сигурен — другите са все едни дяволи, ще ме затрият някъде, ще ме пребият.

— Тя иска Жакито да я вози, че ние сме били такива-онакива, но точно той я изтървава някъде през време на возенето. Абе, усеща той, че му е лека шейната с лалетата, но не се обръща да види какво има в нея. А то — госпоицата липсва. Карамба и триста дяволи отгоре! — както казва бай Коста.

— Как така „липсва“? — пита някой от „новите“

— Ами така, няма я в шейната. Шейната лети празна, с лалетата, ама тях, и да искаш да ги изтървеш, не можеш, че са изрисувани с блажни бои, а от нея ни следа. Гледам аз, зъркелите ми ще изскочат от дупките си — нищо. И все пак, ако не бях аз, който не съм пропуснал ни една детективска брошура на Шерлок Холмс и Пинкертон и си нямам този остър нюх, така и нямаше да се открие нашата изчезнала принцеса.

— Ами чакай, Ставраки, ти май ме увличаш — прекъсвам го аз.

— Никакво „чакай“! Изчезна ли ти, госпоице, от шейната? Изчезна. Започнахме ли да те търсим тук и там в преспите? Видях ли аз връзките на високите обувки да се подават от снега?

— Ама ти ги измисляш тия подробности!

— Добре де, за връзките на обувката измислям. Но ровехме ли с ръце всички преспи, смятайки, че си се забила в тях? Тича ли Соти у тях за техния Шаро, та ако не ние, кучето да ти открие следата, а ние да те изровим? И после — твоето калпаче. Бре, казах си аз, като го видях, каква роза е цъфнала на снега! Я да видя! Че нали по неговия розов хастар открихме твоята следа? „Търсете — крещя аз на другите — тук някъде трябва да е.“ И търсим, и ровим, няма и няма! Жакито, то се знае, хемен-хемен да заплаче, ама аз му викам: „Трай бе, ще я намерим, да не е игла, в купа сено загубена. Коскоджамити принцеса в три измерения. Търси я, а не зяпай като снежен човек в една посока!“

Ставраки разказва как най-после ме е открил в една висока колкото два човешки боя пряспа. Как ме дърпал за краката, как ме измъкнал от „бялата гробница“.

Ама вятър беше така. Лъжеше пустото му гърче, лъжеше, та чак ушите му червенееха. Съчиняваше като писател.

Всъщност работата беше по-проста и от бобено зърно. Аз действително някъде на завоя на улицата паднах на земята. Ударих си коляното и за да не ме види някой, грабнах катурналото се встрани калпаче и куцук-куцук се прибрах вкъщи. Така че, докато моите приятели, разтревожени от моята липса, претърсват преспите и улиците, аз се грея до печката, пия горещ чай и налагам нов станиол на голямата станиолова топка, че татко ми е донесъл един голям шоколад. А мама през това време си нарежда:

— Не беше игра тая зима, не беше чудо. Ще се осакатиш, ще хванеш някоя двойна пневмония и тогава ще видиш опакото.

Нали имаше само мене, много ми трепереше. Много се страхуваше.

А по едно време на стъклото на вратата се чука — ама едва-едва. Тъй чукаше само Жак с кокалчето на свития си показалец. А лицето му едно погребално, в очите му сълзи. И през тях не може да ме разпознае. След него в двора под асмата — всички останали. И все с такива едни печални, виновни физиономии.

Мама отваря вратата и не сварва да попита защо са дошли.

— Лельо Катерино — ревна изведнъж еврейчето. — Попито го няма.

— Как така я няма? — слисала се мама.

— Загубих я.

И останалите в хор потвърждават:

— Загубихме я, лельо Катерино!

— Търсим, ровим от сума ти време в снега, от нея и папер няма.
Никъде я няма, лельо Катерино!

— Бе вие с всичкия ли сте, или се правите на щурави? — ядоса се тя, защото ѝ мина през ума, че може би се майтапят с нея. Те много обичаха такива шеги. Особено Ставраки. Току ще прати някого за зелен хайвер. Я майката на Соти при директора на училището за не знам какво си, я самия Соти при дядо му в другия край на града.

— Ами детето си пие чая вътре и си играе със сребърната си топка.

— Какво?!

— Тук ли е?!?! Не може да бъде!

— Че нали беше в шейната?!

— Ха сега ще се будалкаме и със сребърни топки!

Въпросите валяха един след друг, аз самата не смея да се покажа, а мама не знае да се ядосва ли, или да се смее на тази момчешка пасмина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.